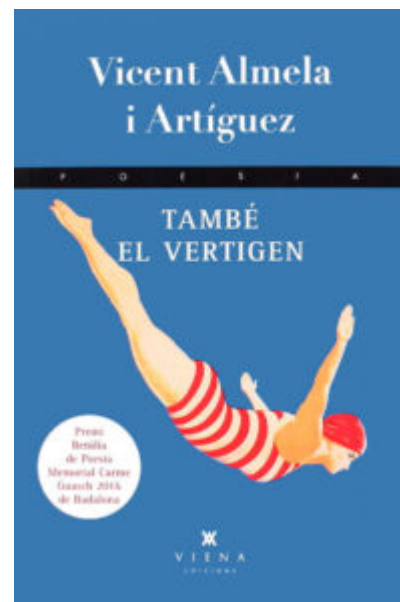

«Els clivells del dia», ressenya del poemari «També el vertigen» de Vicent Almela

Mar Fontana

Llavor Cultural, 18 d'abril de 2017

Títol: *També el vertigen*

Autor: Vicent Almela

Edita: Viena Edicions

Barcelona, 2016

Premi Betúlia de Poesia Memorial Carme Guasch 2016 de Badalona

Els poemes que integren *També el vertigen* (Viena Edicions, 2016) són petits banys de realisme, la intensitat dels quals va en augment a mesura que avancen els versos: cada una de les quatre parts en què està estructurat el llibre, encapçalades, la majoria, amb citacions de poetes estimats per l'autor, és un pas més en el dedins del poeta. Trenta-dos poemes de mot sincer, planer, i de fraseologia concisa, directa, que han merescut el darrer Premi Betúlia de Poesia (Memorial Carme Guasch 2016 de Badalona).

De primer, la mirada del poeta ens situa en un temps passat, el de la seva infantesa, i en un entorn determinat, la Vall d'Uixó i els seus entorns. Records familiars —amb un paper destacat de la figura dels avis—, la descoberta de l'amor, moments de partida i moments de dol amaren les paraules d'una certa recança: «I mai no arrecera prou el record / quan el fred naix als ossos».

Inevitablement, el temps, aquest «cercle fet de cercles», ens condueix al present, ara amb el món urbà com a escenari on experiències i sensacions s'esdevenen en companyia de la infantesa d'altres: petites —i grans— vides que s'apleguen en racons «on la ciutat / oblida el seu nom» i on «el veritable

nus / no coneix l'asfalt del benestar». Llocs fronterers, com les platges que guaiten l'horitzó com a límit infranquejable, testimonis de somnis bruts, mirades perdudes i anhels cecs que colpeixen la sensibilitat del poeta.

Els poemes de vers més narratiu que predominen en les dues primeres parts donen pas a d'altres de més breus, amb metàfores encara més potents que afegeixen encara més càrrega emotiva a les imatges.

I la paraula, forma de supervivència, projectil vers el «cor negre de la bèstia», atorga als versos de la tercera part un to més malenconiós: hi trobem els perills de l'enyor que «llaura camins / que a cegues ressegueixes», l'amenaça constant dels dies comptats sense els quals «seria senzill viure», i la por, aquesta «entranya fosca que vol dominar-te».

Seguint el to *in crescendo* arribem a la darrera part del llibre, la quarta, en què les hores lleus conviuen amb el vertigen, amb la ferida encara oberta provocada per la pèrdua i els seus pedaços, una absència indefugible («Et dic que no voldria / escriure el que escric») que fa que el poeta només pugui oferir «un amor ple de vidres».

Estimar és viure «un fràgil equilibri / d'arenes movedisses», viure és ser conscient de l'alteració d'aquest equilibri que suposa l'adversitat. Aquesta és una de les certeses que revela *També el vertigen*.